

De erfenis zonder keuze

De erfenis zonder keuze

Jana Bollens

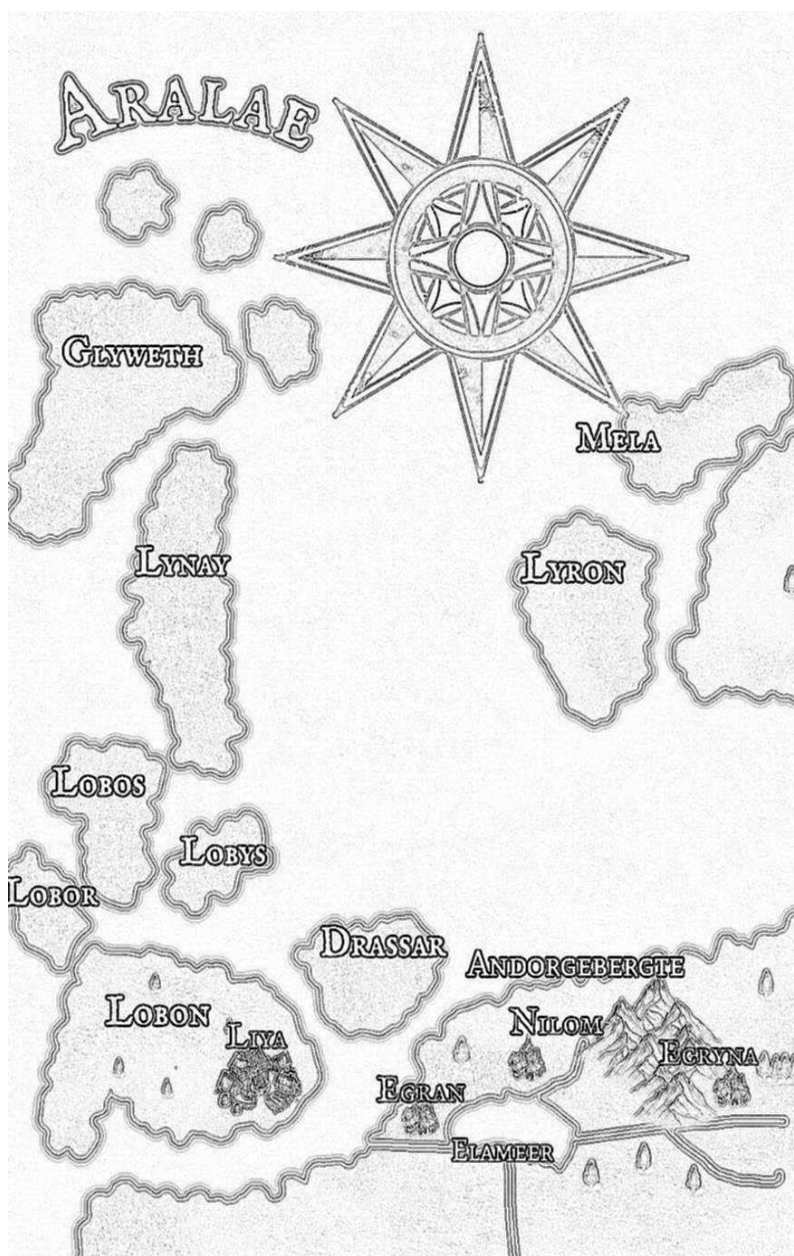
Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
Redactie: Caroline Stevens

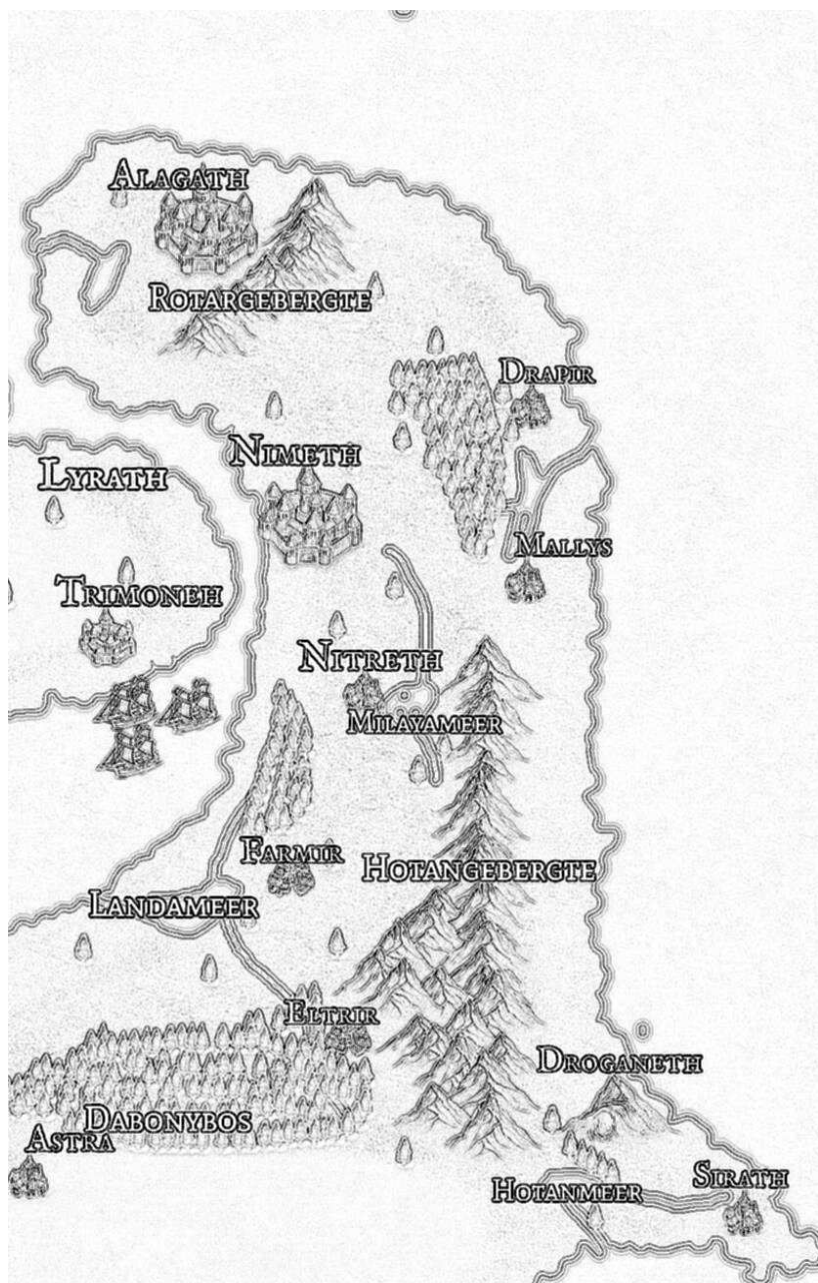
ISBN: 9789465208558

© Jana Bollens
Alle rechten voorbehouden

Eerste druk, juni 2025

*Opgedragen aan de mannen in mijn leven: mijn allerliefste
vriend, Jens, en ons klein wondertje dat op dit moment nog in
mijn buik groeit.*

Hoofdstuk 1

Proloog

Trálir staarde naar de donkere wolken boven hem. De wind rukte aan zijn vacht en de rotsen waren vochtig onder zijn poten, maar geen van die dingen kon hem iets schelen.

Hij staarde ingespannen naar de donkergrijze massa die zich over de bergketen uitstrekte. Er was een storm op komst. Hij had de wolken niet nodig om dat te voorspellen. Hij had het al lang gevoeld in zijn oude botten. Hij had het geroken in de lucht voordat de eerste aanwijzingen waren opgedoken. Het zou nu niet lang meer duren.

Zelfs met het naderende onweer was hij tot hoog boven in het gebergte geklommen om naar de wolken te kunnen kijken.

Het was nu een paar maanden geleden dat hij Aylana was gevolgd naar het Hotangebergte waar de rebellen hun schuilplaats hadden. Het was minder luxueus dan het paleis, maar het kon ermee door.

Daarbij was er op dit moment voor Aylana geen betere plaats om te zijn. Het paleis was een gok geweest en een gok die ze hadden verloren. Of misschien was het een noodzakelijke tussenstop geweest, hij kon het niet zeggen. Wat hij wel zeker wist, was dat hij iets had voelen kantelen en die kanteling begon te groeien tot de enorme storm die binnenkort over Aralae zou woeden. Het was een kwestie van tijd.

Een druppel landde op de rots naast hem. Hij ademde diep in en zijn nagels klauwden in de vochtige stenen. Elk moment nu kon de storm losbarsten en dat zou betekenen dat hij zou moeten vertrekken. Hij kon het bijna proeven terwijl zijn nagels zich nog dieper in de stenen groeven.

Zijn snorharen trilden toen er een nieuwe windvlaag langs de bergen waaide. Trálrir was op zijn gemak bij de rebellen, maar vandaag had hij even rust nodig. Hij moest nadenken en zijn eigen gedachten kunnen horen. De berg sliep nooit en er was altijd wel iets te beleven in de enorme grotten diep in de bergketen. Hij miste de stilte soms.

Hij en Aylana hadden er geen geheim van gemaakt dat hij een Animae was. Het was lang geleden dat hij zo openlijk benoemd werd als een Animae. Het trok hem terug naar een andere tijd, een tijd toen hij nog niet beschaamd was voor zijn afkomst, zijn naam, of voor zichzelf. Een tijd toen Animae nog een plaats hadden in de wereld.

Hij herinnerde het zich nog zo goed: de dag dat Aralae bloedde, dat Aralae schreeuwde. Hij kon zich de exacte dag herinneren toen de eerste eenhoorn zielloos was afgeslacht door een Dorae. De eerste scheur tussen de Animae en de mensen. Het zou niet veel later zijn dat die scheur zou veranderen in een kloof. Een kloof die nooit meer geheeld kon worden.

In hetzelfde jaar dat de eenhoorn was afgeslacht, waren de jachten begonnen. Animae werden opgejaagd en vermoord. Als de wind door de bergketen hilde, kon hij zweren dat hij de schreeuwen van zijn broeders en zusters nog steeds kon horen. En ze hadden geschreeuwd, luidkeels.

Het was ook toen dat alle Animae samen de legende hadden uitgeschreeuwd die ondertussen niets meer was dan een fluistering. Hun laatste hoop, de legende van Anas. Iedereen had geloofd dat ze zou komen. Iedereen had geloofd dat de uitroeiing van de Animae het begin zou zijn en dat Anas haar hand zou reiken. Jarenlang hadden ze samen

geschreeuwd, gebruld, maar uiteindelijk was hun geschreeuw weggestorven, samen met de legende die nu bijna was vergeten. Hun hoop die ze in Anas hadden gelegd was vervlogen met de tijd, vergeten door de eeuwen.

Het had een onherstelbare kloof geslagen tussen de mensen en de Animaes, maar ook tussen de Animaes zelf. Waar ze ooit één familie waren geweest, kwam nu de eigen soort eerst. Kelpies trokken zich terug in de zee, feniksen verborgen zich in de hoogste bergtoppen en Animaes zoals hij trokken zich terug in vergeten plekken.

Toen de draken Aralae de rug hadden toegekeerd, was alles verloren geweest. Hij kon zich de laatste strijdkreet nog goed herinneren toen de draken huilend en brullend Droganeth hadden verlaten. De gebroken drakeneieren die als scherven over de vulkanische grond hadden gelegen die toen rood gekleurd was van het bloed. Hij kon het hen niet kwalijk nemen dat ze waren verdwenen. De verovering van Droganeth was de grootste tragedie van hun geschiedenis geweest.

Trálir was geen vechter. Toen de eerste gevechten begonnen, was hij al oud genoeg geweest om te weten wat zijn talenten waren en hoe hij zijn kansen het best kon inschatten. Hij was een kat, hij wachtte af in de schaduwen en sloeg toe op het moment dat zijn prooi het niet verwachtte. Hij had niets kunnen doen tegen het eindeloze geweld, hoe graag hij misschien ook had gewild. Tot zijn schaamte had hij zich teruggetrokken in de schaduwen en was hij ondergedoken.

Alleen die kwijlende, nutteloze haarbal van een Woocky had hij op goed geluk kunnen redden. Eén ziel in een zee van duizenden. Het was niet genoeg geweest. Hij had Woocky ergens achtergelaten waar hij hopelijk uit de problemen zou kunnen blijven, maar hij had niet geloofd dat die vlooiënbal het zou overleven. Toen hij die hond had teruggezien in Eltrir was hij oprecht verrast geweest. Het was tenminste één daad geweest die hij had kunnen doen voor zijn soort.

Daarna was hij met de staart tussen zijn poten verdwenen. Hij had alle Animae de rug toegekeerd en hij was gaan wachten. Hij had gewacht tot het schreeuwen was gestopt, tot het bloed in de grond was verdwenen. Hij had gewacht toen de jachten stiller werden en het bestaan van Animae in twijfel werd getrokken, tot draken en eenhoorns nog slechts behoorden aan de verhalen voor kinderen. Hij had geluisterd naar de laatste brul van zijn soortgenoten, naar de legende die doorheen de jaren steeds stiller werd gesproken tot zelfs hij de woorden was vergeten.

Ondertussen was het slechts een enkeling die de legende nog kende. Hij was ze zelf beginnen te vergeten, samen met zijn oorspronkelijk plan. Hij had in de schaduwen gewacht om toe te slaan, maar zijn afwachtende houding was veranderd in eentje van berusting. Berusting dat deze wereld nooit meer zou worden wat het ooit was geweest. Berusting dat het ras van de Animae met hem zou komen te sterven en ze slechts tot verhalen zouden behoren. Hij had Aralae zijn rug toegekeerd en had de hoop op beter opgegeven. En daarmee had hij zijn taak opgegeven.

En toen was Aylana voor hem verschenen in dat dorp. Toen niets meer dan een verloren gelopen kind dat amper op haar eigen benen kon staan. Maar ze had iets gehad wat hij al lang niet meer had gezien. Die koppigheid, die doorzetting en dat onverbiddelijke gevoel voor rechtvaardigheid. Hij had het toen afgeschreven als naïviteit van een kind dat de wereld nog niet had gezien. Maar zelfs nadat ze de donkerste hoeken van het land had gezien, was dat gevoel gebleven. Onverzettelijk en onverwoestbaar.

Ze had hem wakker geschud. Op die irritante, onvoorspelbare manier van haar. Ze had de herinneringen aan toen oproepen, de herinnering aan een betere tijd. In haar stem had hij de stille fluistering van een eeuwenoude belofte gehoord. Onbewust en stil, maar hij had haar gehoord. Of sterker nog: hij had haar gezien.

Ze had de lang vergeten legende wakker geschud toen ze samen in die bib de woorden van Enyani hadden gelezen. Anas had hen niet verlaten.

Hij was wakker en het was tijd om zijn afwachtende houding achter zich te laten. Zijn taak was duidelijk en het was tijd om de belofte die hij eeuwen geleden had gemaakt na te komen. De storm zou komen, Aralae zou nogmaals brullen. En dit keer zou hij meebrullen. Hij zou luider brullen dan ooit tevoren en hij zou de storm verwelkomen.

Hoofdstuk 2

Droganeth

Aylana gluurde over de rotswand naar het rotsachtige landschap voor haar. De zon begon al stilaan te verdwijnen achter de horizon en wierp een gouden gloed op de anders zo grijze wereld. Haar vingers sloten zich nog wat steviger om haar dolk terwijl ze luisterde. Behalve de huilende wind was het muisstil.

Zodra de zon achter de rotsen was verdwenen, zouden ze weer vertrekken. In het donker hadden ze minder kans om rovers tegen het lijf te lopen, al waren de rovers nu wel het minst van haar zorgen.

“Ben je echt zeker?” vroeg Cyrus naast haar.

Haar vader had erop gestaan dat hij zou meekomen. Hij was nog steeds niet overtuigd van haar plan, maar eerlijk gezegd was ze dat zelf ook niet echt. Zijn middellange haren had hij in een staart gebonden en hij droeg een pijl-en-boog en twee messen bij zich. Het was zijn standaardkeuze van wapens. Ooit had ze gedacht dat hij die messen nodig had om dieren de keel over te snijden, maar nu wist ze wel beter.

“Zeker genoeg,” zei ze zonder haar blik van het landschap af te wenden. Het had geen zin om te liegen tegen hem, ook al had hij jarenlang tegen haar gelogen. Al die jaren dat hij zagezegd op jacht was geweest, had hij doorgebracht bij de rebellen, had hij geholpen met aanslagen en had hij plannen gesmeed tegen het koninkrijk. Ze was lang boos op hem

geweest, op haar beide ouders, maar uiteindelijk was ze hen beginnen begrijpen. Ze hadden haar een zorgeloze jeugd willen geven en haar willen afschermen van al het geweld. Daarbij had haar vader van Eltrir een veilige haven proberen te maken. Er was een goede reden dat hun afgelegen dorpje altijd zo veilig en afgesloten was geweest. Ze had er nooit verder bij nagedacht dat daar meer werk achter zat dan ze ooit had kunnen denken.

“Hou je emoties onder controle,” snoof Trálrir toen hij naast haar kwam zitten. Zijn pluizige staart zwiepte tegen de rotsen terwijl zijn felblauwe kattenogen het landschap verveeld afspuurden. “De draken ruiken je angst waarschijnlijk vanaf hier.”

Ze gromde naar hem. “Heb jij al wel eens een draak voor je neus gehad?”

“Eigenlijk wel, ja. En het zijn gewoon overmaatse hagedissen.”

“Die vuurspuwen,” vulde ze aan.

“Die vuurspuwen,” stemde hij in. Hij zag er niet bepaald nerveus uit. Hoewel zijn enthousiasme om mee te gaan haar wel had verbaasd.

Cyrus trok een wenkbrauw naar haar op. Het voelde nog steeds een beetje vreemd dat niemand de kat kon horen behalve zij en Ulrich. Er waren verder niet veel Magitae bij de rebellen en al zeker geen die actief meevochten zoals zij. Al was er natuurlijk geen enkele Magitae zoals zij die het Verbond had kunnen verbreken en al haar krachten nog had.

Het was niet dat ze dat geheim had willen houden, maar het was groter nieuws geweest dat ze zich had voorgesteld. Het was als een lopend vuurtje rondgegaan dat ze een ‘vrije’ Magitae was en zichzelf had kunnen losmaken van de kroonprins.

Daarbovenop waren er verscheidene verhalen ontstaan over haar, over Cyrdan en over haar verblijf in het paleis. Ze

haatte het. Elke keer als ze iemand erover hoorde spreken, had ze het gevoel dat ze ter plekke zou breken.

Gelukkig waren de geruchten na enkele weken afgezwakt, behalve dan dat ze een ongebonden Magitae was. Ze wist dat de rebellen haar daardoor op een voetstuk wilden zetten, maar het voelde niet als een gave. Integendeel, het voelde als een vloek.

“Trálir heeft zijn... bezorgdheden voor deze missie,” zei ze tegen haar vader.

Hij fronste. “Welke bezorgdheden?”

Ze ademde diep in. “Dat de draken misschien niet meer in Droganeth zijn,” loog ze.

“Dat is niet wat ik zei,” antwoordde Trálir. Ze wierp hem een blik toe. Het was al erg genoeg dat ze de draken opnieuw zouden moeten trotseren. Er was geen reden om paniek te zaaien bij haar vader.

Cyrus trok zijn messen toen ze achter de rotsen vandaan kwamen en het landschap betraden. “Er is maar één manier om daarachter te komen,” zei hij.

Aylana knikte en negeerde Trálirs blik. Ze was al lang gestopt met zijn opmerkingen letterlijk te vertalen, zeker tijdens de raadsvergaderingen met de rebellenleiders. Ze had meermaals op haar tanden moeten bijten toen hij een bijdehante opmerking had gemaakt en de leiders vroegen om te vertalen. Ze was er vrij zeker van dat de kat inmiddels aan Anas geofferd zou zijn door zijn uitspraken en zijn pels aan de muur van het fort zou hangen. Gelukkig was ze ondertussen ook sneller geworden om zijn woorden te draaien zodat niemand zich te hard beledigd zou voelen. Al was Trálir daar niet altijd mee akkoord. Dat liet hij wel merken aan de haarballen die hij zo nu en dan op haar bed achterliet.

Ze volgde haar vader en ze lieten de veiligheid van het Hotangebergte achter zich. Ze gebruikte een spreuk om hun zicht in het donker te verbeteren en hield ten alle tijden een

mes in de aanslag. Cyrus leek iets rustiger, maar ook hij hield de omgeving goed in de gaten.

Trálir trippelde naast hen zonder een zorg in de wereld. Het was lang geleden dat ze hem zo opgewekt had gezien. Ze was niet zeker of hij ook hoopte om met de draken te spreken of dat hij ernaar uitkeek dat ze weer een grote blunder zou begaan. Hem kennende waarschijnlijk het laatste. Of misschien was hij gewoon blij om aan de drukte van het Hotangebergte te ontsnappen. De rebellen waren geweldig, maar er was niet veel rust en ook niet veel privacy.

Het was een roekeloos idee om de draken op te zoeken, maar ze zouden de vuurkracht kunnen gebruiken. Ondertussen had ze wel begrepen dat Alagath zo goed als ondoordringbaar was en als ze de koning ooit wilden aanvallen, zouden ze een manier moeten vinden om langs het Rotargebergte te komen dat Alagath van de rest van Aralae afschermdde.

Daarbij waren ze vrij zeker dat het leger van de koning veel groter zou zijn dan dat van hen. Ze zouden het moeten opnemen tegen getrainde soldaten, terwijl de meerderheid van de rebellen uit Kritae bestond. Ze hadden goede krijgers, maar niet genoeg om tegen een groter, getrainder leger op te kunnen.

Ze had de rebellenleiders kunnen overtuigen dat ze mocht proberen om de hulp van de draken in te roepen, maar het zou hoe dan ook een gok zijn. Droganeth mocht dan ooit hun broedplaats geweest zijn, na het incident met Halon was er een goede kans dat ze de vulkaan opnieuw verlaten hadden. Het was nog maar de vraag of ze nog steeds in Aralae waren. Toch had ze het willen proberen. Ze zou alles proberen om deze oorlog te winnen.

Ze had alle informatie die ze had gevonden in Alagath aan de rebellen gegeven. De plannen van de koning, een plattegrond van het paleis en alles rond legeraantallen en -aanvoerders of wat ze ervan had onthouden. Ze had zichzelf

meermaals voor de kop willen slaan dat ze niet beter had opgelet tijdens militaire krijgsraden toen ze nog in het paleis was geweest. Hoewel ze er niet geweldig veel had bijgewoond. Het had haar op dat moment niet belangrijk geleken. Maar toen was ze nog naïef geweest en had ze nooit kunnen denken dat ze zich bij de rebellen zou aansluiten. Dat ze ooit een rol zou spelen in deze oorlog. Het kon raar lopen in het leven.

“Ik kan nog steeds niet geloven dat je voor een draak bent gesprongen,” mompelde Cyrus uiteindelijk.

Aylana keek hem van opzij aan. Ze was zelf ook dankbaar dat ze even alleen met haar vader op pad was. Het was lang geleden dat ze nog veel tijd met hem had kunnen doorbrengen.

“Echt niet, pap?”

Hij haalde zijn schouders op. “Goed, misschien ook wel. Het verbaast me eigenlijk meer dat je een draak hebt gezien. Maar wat heeft je bezielde om ervoor te springen?”

Ze slikte. *Cyrdan*. Ze had er niet bij nagedacht, ze had alleen maar gedacht dat ze hem moest beschermen. Degene die misschien nog gevaarlijker was dan Halon zelf. Ze wendde haar blik van Cyrus af en hij leek de hint te begrijpen. Ze was dankbaar toen hij snel van onderwerp veranderde.

“Ik had wel kunnen weten als iemand ooit nog een draak van dichtbij zou zien, dat jij het zou zijn.”

Ze trok een wenkbrauw op. “Waarom zou je dat zeggen?”

Hij keek haar aan. “Wie anders in Aralae zou het lef hebben om ervoor te springen?”

Ze bloosde. Niemand in Aralae zou zo dom geweest zijn waarschijnlijk.

“Heb jij ze dan nooit gezien in de verte? Vanuit het Hotangebergte zou je hen toch gezien kunnen hebben?”

“Ik heb wel eens iets gezien in de lucht wat eventueel een draak kon zijn, maar nooit dichtbij genoeg om ze echt te kunnen zien. Er werd veel gefluisterd dat de draken zelfs niet bestonden, zoals je zelf wel weet.”

Ze slikte en dacht aan de verhalen die Trálrir haar ooit had verteld, de uitroeiingen in de boeken van Alagath die ze had gelezen.

“Het is misschien lang geleden,” zei ze. “Maar niet zo lang geleden dat men er niet op z’n minst van gehoord zou moeten hebben.” Ze verstevigde haar pas. “Zulke prachtige wezens hadden nooit vergeten mogen worden,” zei ze.

Ze was niet zeker of ze Trálrir naast haar goedkeurend hoorde spinnen of dat ze het zich verbeelde. Het waren woorden die hij lang geleden tegen haar had gesproken en ze waren zeker blijven hangen.

“Als wat jij ons hebt verteld waar is, verbaast het me eerlijk gezegd dat de draken hier nog zouden willen blijven,” zei Cyrus. “Waarom zouden ze het nog riskeren om naar Droganeth te komen?”

“Dat komt omdat het ooit hun favoriete broedplaats was,” wierp Trálrir ertussen. “De slapende vulkaan was een ideale plaats om de eieren uit te broeden. Drake-eieren zijn niet eenvoudig om uit te broeden en de omstandigheden moeten precies goed zijn.”

Aylana keek naar de kat en Cyrus trok een wenkbrauw op.

“Zei hij weer iets?”

“Hij zei dat de draken vroeger hun eieren uitbroedden in de vulkaan.”

Cyrus keek berekenend naar de kat. Ze wist dat Cyrus hem niet helemaal vertrouwde en veel van de rebellen ook niet. Ze begreep het wel een beetje aangezien niemand de kat kon verstaan, maar ze had iedereen duidelijk gemaakt dat zij pas zou blijven als hij ook bleef. En gelukkig voor hen beiden hadden de rebellen hem geaccepteerd. Al keken er veel mensen nog steeds vreemd naar haar als ze met hem stond te praten. Zij probeerde altijd zo subtiel mogelijk te zijn als ze met de kat sprak, maar Trálrir trok zich er niets van aan als ze in een volle zaal stonden of niet. Het was helemaal anders dan

toen ze nog in het paleis waren geweest, of ergens anders in Aralae.

“Hoe oud is die kat eigenlijk?” vroeg hij bedachtzaam.

Aylana grinnikte terwijl ze naar Trálirs hoog opgeheven pluizenstaart keek. “Dat is een eeuwig mysterie.”

De reis naar Droganeth verliep gelukkig rustig en ze kwamen geen rovers of soldaten tegen. Niet veel mensen waagden zich nog in de buurt van Droganeth. Zeker niet na wat er was gebeurd de vorige herfst.

Hun strijd met de draken was blijkbaar niet onopgemerkt gebleven en zelfs Cyrus had toegegeven dat ze de brullen tot in het Hotangebergte hadden gehoord met de nodige trillingen in de grond. De rebellen hadden het toen afgeschreven als een aardbeving, maar diep vanbinnen had hij wel vermoed dat het iets anders was geweest. Ze kon niet geloven dat ze het Hotangebergte hadden laten schudden.

Blijkbaar waren er sindsdien verhalen rond gegaan in Aralae. Sommigen geloofden dat het een aardbeving was, anderen begonnen over de draken te fluisteren en de terugkomst van de Animaes. Aylana had zich aan die geruchten vastgeklampt en had ze zelfs helpen verspreiden. Misschien zou het onmogelijk zijn om alle Animaes terug te brengen, maar de herinnering kon ze wel terugbrengen. Ze hadden niet vergeten mogen worden.

Aylana slikte toen ze het bekende terrein zag aan de vulkaan van Droganeth. Hier had ze toen met Eoran en Cyrdan gestaan. Het voelde als een leven geleden.

Herinneringen spoelden haar hoofd binnen en heel even had ze moeite met ademen. Haar ogen schoten over het zwarte, rotsige landschap. Ze kon de groeven in de grond zien waar de draken hadden geklauwd, schroeiplaatsen waar ze vuur hadden gespuwd. Ze vond het rotsblok waar ze met Eoran had geschuild en ze wist de exacte plaats nog waar ze voor Halon was gesprongen.

Cyrus keek haar aan en ze dwong zichzelf door te lopen. Ze hadden geen tijd voor emoties. Ze balde haar handen tot vuisten zodat ze zouden stoppen met trillen en probeerde de zichtbare aandenkens te negeren. Ze was hier op een missie voor de rebellen en ze mocht niet falen.

Ze speurde de lucht af en luisterde gespannen. Ook Cyrus richtte zich op de omgeving, maar alles was stil en er was geen beweging te bespeuren. Ze fronste.

“Hoor jij iets?” vroeg ze aan Trálrir.

De kat staarde nietsziend voor zich uit en spitste zijn oren. “Nee,” zei hij zonder haar aan te kijken. “Ik vrees dat ze zijn weggetrokken na wat er met Halon is gebeurd.”

Ze hoorde de teleurstelling in zijn stem en ze liet haar schouders hangen. Het was een gok geweest, maar de teleurstelling hakte er nog steeds zwaar in. Ze had echt gehoopt dat ze de draken om hulp zou kunnen vragen.

Trálrir besloot de omgeving af te gaan om te kijken of hij hun geur zou kunnen opvangen, terwijl Aylana en Cyrus de uitgehakte gangen van de vulkaan inliepen.

Cyrus had zo ongeveer dezelfde reactie die zij had gehad zoveel maanden geleden. De hallen zagen er nog net hetzelfde uit als in haar herinneringen. Aylana's blik gleed naar de uitgehouden drakenbeelden in de muren, terwijl Cyrus float om het vakmanschap.

“Hier moet eeuwen werk insteken,” mompelde hij bewonderend.

Aylana slikte. Eeuwen van werk voor niets. Ze liep voorbij de grote zaal waar ze met Halon en Cyrdan had gezeten. Ze duwde de deur slechts op een kiertje open. Ze moest de tranen wegnippen toen ze het gat in de muur zag die ze had geslagen. Er waren hier te veel herinneringen, herinneringen aan hem, degene wiens naam ze niet eens meer toestond om over haar lippen te laten rollen. Ze liep snel door.

Cyrus keek vol verwondering naar de uitgehakte details van de verschillende ruimtes. “Prachtig,” zei hij. “Hiermee vergeleken zijn onze grotten niets waard.”

Aylana streek met haar hand over de details in de muren. Het Hotangebergte was uitgehakt zodat de rebellen een schuilplaats hadden. Er was weinig tot geen aandacht besteed aan kunst of cultuur.

Deze berg was echter uitgehakt alsof de hele vulkaan een cultureel erfgoed was. Het was wel duidelijk dat hier generaties lang mensen hadden geleefd en de vulkaan tot een thuis hadden gemaakt. Ze kon zich zelfs niet voorstellen hoeveel jaren van werk en toewijding deze woonplaats had gekost. En nu was het slechts een verlaten, uitgedoofde vulkaan. Geen mensen meer en geen draken meer.

Er waren kleine draken uitgehouwen in de muren als een soort afbeelding. Ze deed een stap achteruit en bekeek het tafereel. Ze zag draken, brandende vogels, eenhoorns en andere dieren die ze nog nooit had gezien buiten de boeken van Alagath. *Animae*.

Ze ging met haar vingers langs de muren over de verschillende wezens. Ooit hadden deze wezens ook tot deze wereld behoord. Ze werd er droevig van dat ze het nooit had kunnen zien. Ze streed voor de *Magitae* en voor alle onderdrukten in *Aralae*, maar boven dat alles streed ze ook voor hen: de gevallen *Animae*, degene die in deze wereld hadden moeten thuishoren.

Ze wist niet waarom ze zich zo met hen verbonden voelde. Misschien kwam het door *Trálrir*, misschien was het nog iets waardoor ze woedend kon zijn op koning *Thallan*, of misschien omdat ze vaker werd teruggetrokken naar die ene jonge draak die naar haar had geluisterd. Hij had zoveel pijn in zijn ogen gedragen, zoveel verdriet.

Cyrus en zij doorzochten delen van de berg om te zien of er nog ergens een draak zich probeerde schuil te houden, maar het was zo gigantisch dat ze weken, misschien zelfs maanden

zouden nodig hebben om alles te doorzoeken. Daarbij waren veel gangen te smal voor de draken om erdoor te passen. Het was duidelijk welke delen voor de mensen waren bedoeld en welke voor de draken.

Aylana mompelde enkele spreuken om haar gehoor te versterken, om warmtebronnen op te sporen of om tekenen van leven te vinden, maar er kwam niets. De berg was volledig verlaten.

Na enkele uren onderzoek besloten ze het op te geven. Toen ze weer naar buiten liepen, zat Trálrir haar op te wachten met zijn blik op de lucht. Zodra hij haar hoorde, draaide hij zijn kop en in zijn ogen kon ze meteen zien wat hij wou zeggen: ze waren te laat. De draken waren verdwenen.

Hoofdstuk 3

Caradas

Ze verbleven de rest van de dag in Droganeth. Het leek hen veiliger om in het donker de terugreis te maken zodat er minder kans was op overvallen. Misschien had ze stiekem ook gehoopt dat de draken alsnog zouden terugkeren. Misschien dat ze net op jacht waren geweest of hen van ver in de gaten hielden. Het was ijdele hoop en toch hield een deel van haar eraan vast.

Ze had misschien moeten rusten toen ze daar waren, maar ze had het niet kunnen laten om de vulkaan verder te verkennen. De vele kunstwerken die waren uitgehakt in de muren, sommige met verf die door de jaren was vervaagd.

Ze had zichzelf van de hitte kunnen afschermen met een spreuk en was de vulkaan zelf binnengegaan. Daar had ze uithollingen gezien die alleen maar als drakennesten hadden kunnen dienen. De ruimtes waren enorm geweest en toch afgesloten, alsof de mensen zich hier ooit had gewaagd om voor de draken een onderkomen te maken.

Ze vroeg zich af hoe het geweest moest zijn toen ze allemaal nog in vrede hadden geleefd. Deze plaats was daar het bewijs van. Er was zoveel bewijs van het leven dat hier ooit was geweest, van mensen en draken en nu was het gewoon verlaten. Een vergeten verleden.

Trálir had bijna de hele dag op uitkijk gezeten, maar ook hij had geen draak meer gezien. Zijn opgewekte humeur leek

compleet omgeslagen te zijn en hij leek zelf diep in gedachten verzonken te zijn.

Ze wilde wel vragen wat er in zijn hoofd omging, maar ze wist dat hij het niet zou vertellen als hij er zelf niet over zou beginnen, dus zweeg ze. Een paar keer had hij haar aangekeken alsof hij iets wilde zeggen, maar elke keer had hij zijn kop gedraaid en zijn ogen weer op de lucht gericht.

Toen de schemering was gekomen, hadden ze de hoop opgegeven dat er nog draken zouden komen. Ze pakten hun spullen in en begonnen aan de terugweg naar het Hotangebergte. Het was een paar dagen lopen tot de schuilplaats in het Hotangebergte, maar de open vlakte zouden ze op een nacht moeten kunnen overbruggen.

Iedereen was stiller onderweg naar huis. Trálrir sprak bijna geen woord en Aylana kon haar teleurstelling niet verbergen. Cyrus had haar een paar keer toegesproken dat het niet haar schuld was en dat ze wel een andere manier zouden vinden, maar daar voelde ze zich niet per se beter door. In totaal zouden ze een week verspild hebben aan deze reis die helemaal niets had opgeleverd. Daarbij was ze zo zeker geweest. Ze had meer hoop gezet op de hulp van de draken dan ze had willen toegeven. Ze had de hele raad overtuigd om te mogen vertrekken en nu zou ze met lege handen terugkeren. Ze haatte het.

Enkele dagen later liepen ze eindelijk door de gangen onder het Hotangebergte en kon Aylana het rumoer van de rebellen alweer horen. Het was ongelooflijk hoe snel ze zich thuis was beginnen voelen in deze gangen.

Het Hotangebergte had ingangen in de hele bergketen met een complex gangensysteem dat altijd naar de grote hal zou leiden. In de gangen waren ze veilig, maar het was nog zeker een dag lopen voor ze de grote hal zouden bereiken.

Ze had een zucht van opluchting geslaakt toen ze de bergketen weer hadden betreden en ze in de inmiddels bekende, met fakkels verlichte gangen liepen.

Het had vreemd aangevoeld in het begin. Na Eltrir en na alles wat er was gebeurd in het paleis had ze niet gedacht dat er ooit nog een plaats als thuis zou aanvoelen, maar hier... Dit fort, deze mensen, het was als vanzelf gegaan. Dit fort was haar thuis en deze mensen waren haar nieuwe familie. En ze zou haar leven voor hen geven. Maar bovenal was het een plaats waar ze veilig waren. De woeste bergketen was de ultieme bescherming en door de enormiteit ervan, kon niemand de ingangen vinden tenzij je precies wist waar je moest zoeken.

Trálir verdween in de menigte zodra ze de grote hal bereikten. Ze vermoedde dat de kat even teleurgesteld was in hun trip als zij, dus ze liet hem maar gaan. Hij had het niet echt met drukte en ze vermoedde dat hij zich op haar bed zou oprollen voor een uitgebreid dutje na hun reis.

De grote hal was waar alle wegen heen leidden en waar iedereen doorliep om naar de verschillende ruimtes te gaan. De hal was honderden meters lang met hoge uitgehakte pilaren. Het was ook de plaats waar feesten werden gegeven als er een nieuwe overval was geslaagd of als er een dorp was bevrijd van de soldaten. En nu zou ze al deze mensen moeten vertellen dat ze hen had teleurgesteld.

Ze overwoog even om achter Trálir aan te lopen gewoon om de anderen te kunnen ontwijken. Hoewel eigenlijk niemand van haar plan had geweten behalve de raad. De raad zou wel beter weten dan iedereen hoop geven waar er misschien geen was. Ze vermoedde dat er wel weer een nieuwe krijgsraad zou worden opgeroepen als er werd aangekondigd dat ze terug waren.

Cyrus legde een hand op haar schouder. "Goed, ik ga maar eens snel een bad nemen voor ik weer naar Eltrir vertrek. Je moeder wil vast graag weten dat we veilig terug zijn."

Ze knikte. "En dat het allemaal voor niets is geweest."

Hij kneep in haar schouder. “We vinden wel iets anders. Ga wat te eten halen. Ik zal de anderen laten weten dat we weer terug zijn.”

Hij liep de grote hal door naar de wasplaatsen. Hij had een kamer in het Hotangebergte, maar hij maakte bijna elke dag de reis terug naar Eltrir. Haar moeder, Elani, verbleef nog steeds in het dorp, dus haar vader wilde elke avond opnieuw bij haar zijn.

Cyrus had blijkbaar een overeenkomst gesloten toen hij zich bij de rebellen had aangesloten. Zijn eerste prioriteit zou altijd Eltrir zijn. Ze bewonderde hem er wel voor. Hij vocht voor Aralae, maar nog meer voor zijn thuis. Sinds Aylana bij de rebellen was, bracht hij wel eens de nacht door bij de rebellen, maar ze wist dat hij toch altijd liever naar huis ging.

Ondertussen waren ze een week op pad geweest, dus ze snapte wel dat hij zo snel mogelijk terug wilde om haar moeder op de hoogte te brengen dat ze veilig terug waren.

Aylana had een vastere verblijfplaats opgeëist. Sinds ze officieel bij de rebellen was aangesloten, had ze zich op haar training gestort. Ze had zichzelf gehaat dat ze zo op Cyrdan had vertrouwd en ze wilde nooit nog op iemand anders aangewezen zijn om haar veilig te houden.

Nu ze de wereld buiten Eltrir had gezien, besepte ze hoe zwak ze was geweest en dat ze dat absoluut nooit meer wilde zijn. Ze trainde bijna van ’s ochtends tot ’s avonds, zowel met wapens als met haar magie. Ze zou nooit meer zwak zijn, nooit meer kansloos tegen een tegenstander. Daarbij ging ze sinds een paar maanden ook vaker mee op missies. Het was gewoon makkelijker om te blijven.

In het begin was ze wekelijks naar huis gegaan, maar Eltrir voelde op een vreemde manier niet langer aan als thuis. Het was er zo zorgeloos en vredig en ze werd er juist onrustig van. Na alles wat ze had gezien, voelde het fout om op die manier verder te gaan. Om te doen alsof de rest van de wereld niet

bestond. Uiteindelijk was ze steeds minder naar huis beginnen gaan en nu merkte ze soms dat ze het probeerde te vermijden.

Ze draaide zich met een zucht om in de grote hal en stond plots oog in oog met een grijnzende beer van een man. Hij had kort rossig haar en een slordige stoppelbaard. Zijn armen waren bijna even breed als haar hoofd en hij stak zeker twee koppen boven haar uit. Hij was door en door krijger en zijn groene ogen keken haar fonkelend aan. Caradas.

Hij was opgegroeid met haar vader en ze waren tot op heden nog steeds beste vrienden. Caradas was altijd bij de rebellen geweest waardoor ze hem pas had leren kennen sinds ze bij hen was aangesloten, maar het voelde alsof ze hem al haar hele leven kende.

Daarbij was Car de reden dat ze ondertussen zoveel sterker was geworden. Vanaf de eerste voet die ze in deze bergketen had gezet, had hij haar onder zijn vleugel genomen.

“Waarom zo’n lang gezicht?” vroeg hij.

Ze keek hem aan en haalde een hand door haar haren. “We hebben helemaal niets gevonden in Droganeth,” gromde ze. “De hele reis was pure tijdsverspilling.”

Hij trok een wenkbrauw op. “En waar is je vader?”

“De raad gaan vertellen dat we terug zijn.”

Hij knikte. “Mooi zo.”

Hij klopte haar zo hard op de schouder dat ze bijna omviel. Ze keek hem boos aan.

“Kom,” zei hij. “Ik weet wel wat je kan opbeuren. En daarbij heb je zo te horen genoeg kunnen slabakken op je vakantie.”

Ze kon een grijns niet onderdrukken toen hij een dolk uit zijn riem trok en tussen zijn vingers liet draaien. Dat zou haar meer deugd doen dan een dutje.

Niet veel later stond ze op de mat in de trainingshal tegenover Car. Ze had haar twee dolken getrokken en Car deed hetzelfde.

“Houding,” riep hij en toen vloog hij op haar af.

Hij mocht dan één enorme brok spieren zijn, hij was nog steeds razendsnel. Ze dook onmiddellijk laag toen hij op haar afschoot en haalde uit naar zijn benen. Hij schopte als reactie en ze rolde net op tijd opzij.

“Te voorspelbaar,” zei hij voor hij opnieuw op haar afschoot. Car was absoluut geweldig en had een enorm gevoel voor humor, maar binnen deze muren was hij een meedogenloze krijger.

Vanaf de eerste dag bij de rebellen was Car haar trainer geweest. Hij had haar uitgedaagd, haar kwaad gemaakt en hij had haar getraind van zonsopgang tot zonsondergang. Hij was keihard en onverzettelijk en op een vreemde manier was hij exact geweest wat Aylana had nodig gehad.

Hij had haar uit de leegte getrokken en haar kwaad gemaakt, woedend zelfs. En daarna had hij haar geleerd die woede te gebruiken om te kunnen vechten. Hij had haar alles geleerd: boogschieten, messen werpen, vuistgevechten en vechten met dolken.

Geen zwaard, nooit een zwaard. Ze had er één keer eentje vastgehouden, maar dat had zoveel herinneringen teruggebracht aan Cyrdan, dat ze het onmiddellijk had weggegooid. Car had er niets van gezegd, was er zelfs nooit meer over begonnen. Ze wist dat ze met messen altijd in het nadeel zou zijn tegen iemand met een zwaard, maar Car trainde haar daar gewoon nog harder op. Het was een stille afspraak tussen hen geworden.

Niet dat er niet over Cyrdan werd gesproken, integendeel. Car wist alles wat er was gebeurd in het paleis en vooral wat er was gebeurd tussen haar en de kroonprins. En hoe hard ze ook niet aan Cyrdan wilde denken, Car gaf haar weinig keuze.

Ze zaten in een oorlog en deze oorlog had twee kanten: de koning en de rebellen. En op dit moment stonden zij en Cyrdan aan andere kanten. Het had haar verscheurd en het

verscheurde haar nog steeds, maar Car vormde die emoties om in woede.

Bij elke training moest ze van hem Cyrdan voor de geest halen, want er zou een moment komen dat ze tegenover elkaar zouden komen te staan. En als dat moment kwam zou ze klaar moeten zijn. Dus beeldde ze hem zich in, bij elk mes dat ze gooide, bij elke rake steek bij haar tegenstanders beeldde ze zich Cyrdans gezicht in. En Car liet haar dit elke keer doen. Ze zou niet aarzelen als ze hem zag, dat kon ze niet riskeren.

Aylana hield van haar trainingen. In het begin had ze Car meermaals vervloekt en zeker als hij over Cyrdan was begonnen. Hij had haar zien brullen, schreeuwen, huilen en hij liet het allemaal toe, zolang ze maar niet opgaf. Ze moest doorgaan, elke dag opnieuw en als ze weigerde, maakte hij het allemaal nog zwaarder voor haar.

Ze had hem gehaat, ze had hem vervloekt, maar op termijn was ze hem beginnen waarderen. Ze was sterker geworden, sneller en ondertussen was ze zo goed met vechten dat menige rebellen haar uit de weg gingen bij trainingen.

Hij daagde haar uit om sterker te worden, beter, om alles uit zichzelf te halen wat ze had. Nog nooit had iemand dat gedaan. Iedereen had haar om de een of andere reden altijd tegengehouden: haar ouders, zelfs Ulrich en daarna Cyrdan... Car was anders. Hij pushte haar steeds verder en ze liet hem. Ze wilde sterker worden, sterk genoeg om een verschil te kunnen maken in dit verrotte koninkrijk.

Ze haalde naar hem uit, maar hij was sneller en richtte op haar rug. Ze sloeg zijn hand weg en haalde uit naar zijn schouders. Hij dook onder haar arm door, maar voor hij op haar keel kon richten, haalde ze zijn benen onder hem vandaan. Hij viel op de grond en haalde uit naar haar voet. Ze sprong achteruit en Car sprong weer op zijn voeten.

“Die dagen op reis hebben je traag gemaakt,” zei hij grijnzend.

Ze trok een mondhoek op. "Ik dol maar wat," gooide ze terug. "Waren we al serieus bezig dan?"

Car grinnikte en vloog weer op haar af.

Tijdens de trainingen gebruikten ze altijd botte messen of ze sprak een spreuk uit over haar eigen messen zodat ze geen wonden konden maken, maar ze konden nog steeds blauwe plekken geven. Zeker aangezien zij en Car er altijd genadeloos op los beukten.

Er was een tijd geweest dat ze hem niet kon raken, dan was er een tijd gekomen dat ze hem niet durfde te raken. Nu kon ze hem er bijna even hard van langs geven als hij haar. Bijna, want niemand was beter dan Car.

Pas toen ze beiden stonden te hijgen van de inspanning en vol blauwe plekken zaten, stopten ze de training. Hoewel haar lichaam pijn deed, voelde ze zich veel beter.

Ze liep met Car naar de lange tafel tegen de muur van de zaal met handdoeken en waterflessen. Ze greep haar fles en nam een grote teug. Car wreef een handdoek over zijn nek.

"Dus, geen draken meer in Aralae, hè?" vroeg hij.

Ze gromde iets onverstaanbaars en leunde tegen de tafel.

"Zelfs geen spoor. Het is niet te geloven. Ik dacht dat ze zich gewoon schuilhielden."

"Hm. We wisten dat het een gok was. Sinds Halons dood hebben we ook geen draken meer zien overvliegen."

Ze nam nog een slok en staarde voor zich uit. *Halons dood*. Ondertussen was ze erachter gekomen dat Halon zich bij de rebellen had willen aansluiten, maar dat zijn dorst naar wraak en zijn hoogmoed zo groot was geworden, dat hij een andere weg had ingeslagen. De rebellen waren absoluut niet zoals Halon.

"Ik heb ook wel goed nieuws," zei Car uiteindelijk en ze keek hem aan.

"We hebben nog drie Magitaekinderen gered uit de handen van een stelletje soldaten."

Haar interesse was meteen gewekt. "Waar?"

"Ze zaten ondergedoken in het bos tussen Mallys en Drapir. Ze hadden geluk dat een deel van onze troepen daar nog ondergedoken zat. Ze zijn gisteren aangekomen."

"En onze troepen?"

Het was geen geheim dat de rebellen verspreid zaten over verschillende dorpen. Aylana verbleef in het gebergte zelf en hield het bij missies dicht bij huis. Voor ze zich had aangesloten waren er verscheidene troepen naar verdere dorpen getrokken. Ze konden contact houden met elkaar dankzij communicatiestenen, maar ze had vele van de krijgers nog nooit ontmoet.

Een van hun sterkere troepen had zich schuilgehouden in Drapir. Zij hadden het dichts bij Alagath gezeten en hadden geprobeerd om zwakke plekken in het Rotargebergte te zoeken om zo Alagath te kunnen binnenvallen. Ondertussen zaten ze daar al vijf maanden. Het was één van de langste missies geweest.

Aangezien de rebellen zich nu begonnen voor te bereiden op een oorlog, hadden ze woord uitgestuurd dat iedereen naar het gebergte moest terugkeren zodat ze hun aanvalsplannen zouden kunnen maken. De troepen waren nog enkele weken gebleven tot de dorpen zeker veilig waren en dan zouden ze de reis naar huis maken.

"Ze zijn onderweg naar huis. De drie overgebleven kinderen waren de laatste Magitaekinderen van die dorpen. Hun families hebben de keuze gekregen of ze mee willen komen of niet. Daarbij gaan we onze troepen binnenkort naar Nitreth moeten sturen."

Ze keek hem fronsend aan. "Nitreth?"

Hij knikte. "Thallan is te weten gekomen dat een deel van de Magitaekinderen daar ondergedoken zit en dat ze met ons samenwerken. Er zullen snel soldaten komen en als we hun steun willen houden, zullen we moeten vechten."

Ze knikte opnieuw. Zo ging het nu al maanden.

Aylana had erop gestaan dat ze de kinderen opspoorde voor Thallan dat zou doen. Thallan had zijn plannen snel doorgezet en de jacht op de kinderen was duidelijk al begonnen.

Sommigen hadden ze kunnen vinden voor Thallan dat had gedaan. Sommigen hadden ze uit de handen van de soldaten kunnen rukken. Enkele van die kinderen waren slechts drie tot vier jaar oud geweest. Enkele families hadden geweigerd onder te duiken en veel kinderen hadden ze helaas niet kunnen redden.

De zoektocht naar hen was voor haar nog steeds de hoogste prioriteit.

Ondertussen liepen er toch al vele kindervoetjes door de hallen van het Hotangebergte en enkele oudere Magitaekinderen hielpen ook met hun magie als genezers bijvoorbeeld.

De Roeping zou helaas wel een probleem blijven en Aylana vroeg zich af hoe ze dit voor de kinderen konden stoppen. Er waren er toch enkele van twaalf tot veertien jaar. Hun Roeping zou binnenkort beginnen. Daar hadden ze nog geen oplossing voor gevonden.

Ze had de rebellen ook verteld over Thallans plannen om de voedselimport en export in alle dorpen stil te leggen. De rebellen speelden ondertussen een enorme rol in de voedselhandel voor alle dorpen rondom het Hotangebergte, maar het had de handel wel vertraagd en ze werden dan ook nog dwars gezeten door de soldaten van de koning.

Nitreth was één van de grotere dorpen met enorm veel aanbod in voedsel. Ze moesten hen koste wat het kost beschermen.

Ze keek op toen er een loopjongen van de raad de trainingsruimte inkwam.

“Aylana en Caradas,” zei hij. “Jullie aanwezigheid wordt gevraagd bij een krijgsraad.”

Aylana knikte en Car haalde voor de laatste keer een handdoek over zijn hoofd.

“Daar gaan we dan,” zei hij.

Hoofdstuk 4

De rebellen

Aylana liep samen met Car de trainingshal uit en ze volgden de jongeman naar de raadszaal. Niet dat het nodig was dat hij hen voorging. Ze zaten zeker één keer per week samen met de raad.

Zodra ze de gang naar de raadszaal betraden, viel het rumoer stil. Het was een deel van het Hotangebergte dat uitsluitend bestemd was voor de leiders van de rebellen en degenen die bij de raad hoorden.

Dankzij de informatie die ze had weten te geven, haar magische vermogens en haar vorige prestaties had ze vrij snel een plaats in de raad kunnen krijgen. Aylana was ondertussen bekroond tot vertegenwoordiger van alle Magitae. Dit had mede te maken met haar drijfveer om alle Magitaekinderen te redden van Thallans plannen.

Dankzij haar hadden ze de jachten op tijd kunnen voorzien en hadden ze al zoveel kinderen kunnen redden. Maar helaas hadden ze er ook veel niet kunnen redden en elk kind dat ze niet konden helpen, was er één te veel voor haar.

Trálir had een plaats in de raad gekregen als vertegenwoordiger van de Animae. Het was dan Aylana's taak om als tolk op te treden, wat niet altijd eenvoudig was. Voor Trálirs plaats had ze harder moeten knokken. Animae waren zo goed als vergeten en enkelen vonden hen de moeite niet

waard om bij de rebellen te betrekken. Het had tot een verhitte discussie geleid en uiteindelijk had Trálrir zijn plek gekregen.

Ze had niet het gevoel dat de kat er al te hard mee had ingezet, maar voor haar was het wel belangrijk geweest. Daarbij nam Trálrir zijn taak nu wel serieus. Hij was bij elke raad aanwezig en volgde alle plannen met een stille focus.

Ze vroeg zich af of iemand zich had gewaagd om de kat te gaan wakker maken. Misschien moest ze hem zelf maar even gaan halen. Er waren niet veel mensen die de kat durfden te wekken van zijn dutjes.

Ze liepen door de smalle trappengangen. De raadszaal was meer naar boven in het Hotangebergte en was volledig afgesloten van de rest zodat niemand hen zou kunnen afluisteren.

Toen ze de zware houten deuren van de zaal openduwden, zag ze tot haar verrassing Trálrir al op de tafel zitten. Ze was blij dat iemand hem dan toch was gaan halen. Of hij had zelf de weg naar hier gevonden.

Ze keek rond aan de tafel. De raad bestond uit zeven leden. Elas, de oudste van de raad en de leider van de rebellen. Hij sprak de rebellen toe als er beslissingen werden genomen en hij regelde alles wat er binnen deze muren gebeurde.

Hij was een wijze, rustige man die zijn tijd nam om alles te bekijken en om beslissingen te nemen. Soms nam hij echter net iets te veel tijd en zou hij van Aylana wel wat vaart mogen zetten. Maar het was een eerlijke, rechtvaardige man met zijn hart op de juiste plaats.

Hij was ook de reden dat ze alles wat er op de raad werd besproken strikt geheim hielden voor de anderen, tenzij er een definitieve beslissing was gevallen. Elas vond hun sterkste kracht 'hoop'. 'Hoop' was wat de mensen liet vechten voor waar ze in geloofden, maar 'hoop' kon ook worden afgenomen.

Daarom was er aan de anderen ook niets verteld over haar missie naar Droganeth. Binnen een week zouden er dan geruchten kunnen rondgaan dat de draken Alagath zouden

vernietigen, en Aylana zou hen die hoop bijna onmiddellijk hebben moeten afnemen. Elas wist wat hij deed.

Dan was er Dyon, een jongere krijger die ook zijn eigen troepen had om aan te voeren. Hij was ambitieus en deed haar soms aan generaal Chaol denken.

Dyon was een krijger die zich leek thuis te voelen op het slagveld. Hij was een echte kei in aanvalsplannen maken en hij was een sterke aanwinst bij gevechten, overvallen en bezettingen, maar hij kon soms wat te hard van stapel lopen. Dyon zag de rebellen als één groot leger en vergat soms dat er ook vele mensen waren die in de bergketen ondergedoken zaten of niet meer in staat waren om mee te vechten.

Dan was er nog Myona, de hoofdgenezer van het gebergte. Ze zei vaak niet veel, tenzij de raadbeslagen over de inwoners van het Hotangebergte gingen. Waar Dyon vooral aan de krijgers dacht, dacht Myona aan de gewone mensen. Het gaf een goed tegengewicht en het was goed dat er iemand in de raad zat die ook aan de gewone mensen dacht.

Cyrus, Car, Trálrir en Aylana waren de andere vier leden van de raad.

Caradas omdat hij de beste krijger was van het hele gebergte en daarbij ook onmisbaar was als trainer voor nieuwe rekruten.

Cyrus zat al jaren in de raad door zijn steun en toewijding en omwille van de goede contacten die hij onderhield tussen de verschillende dorpen. Haar vader sprak voor het gewone volk en hield zich bezig met de voedselvoorraden in de verschillende dorpen te monitoren. Door zijn plaats in de raad was het hem ook gelukt om Eltrir zolang veilig te houden.

Aylana en Trálrir hadden hun plaats verdiend door als vertegenwoordigers op te treden.

Cyrus zat al aan de tafel op hen te wachten. Dyon zat ook al op zijn vaste plaats. Hij had zijn voeten op de zware, eikenhouten tafel gelegd en draaide ongeduldig een dolk

tussen zijn vingers. Hij knikte slechts kort toen zij en Car de ruimte binnenkwamen.

Aylana ging op haar vaste plaats zitten, naast Tráilir die al op de tafel had plaatsgenomen. De kat was zich aan het wassen alsof hij de anderen niet eens had opgemerkt.

Car ging naast haar zitten. Het duurde niet lang voor Myona en Elas ook de ruimte binnenkwamen.

“Welkom,” zei Elas toen hij ging zitten. “En welkom terug aan Aylana en Cyrus. Ik hoop dat jullie reis zonder problemen is verlopen.”

Cyrus knikte. “We zijn geen tegenstanders tegengekomen.” Zijn ogen vlogen snel naar Aylana. “Maar helaas zijn we ook geen draken tegengekomen.”

Dyon pufte en legde zijn dolk neer. “Dat had ik je ook kunnen vertellen.”

Aylana keek hem boos aan, maar hij negeerde haar. Elas zuchtte.

“Het was een gok,” zei hij. “Daarbij was er ook geen zekerheid of ze met ons wilden strijden zelfs als jullie ze hadden gevonden.”

Aylana wierp haar blik naar een bekende barst in de tafel. Ze kon het knagende gevoel niet helpen dat ze had gefaald.

“Dat brengt ons naar de volgende vraag: wat doen we nu?” vroeg Elas.

Dyon stak het mes in de tafel. “Ik zeg dat we aanvallen,” zei hij. “Op dit moment hebben we nog het voordeel van de verrassing als we Alagath bestormen. De koning zal ons niet verwachten en we kunnen het paleis overnemen voor ze hun legers hebben verzameld.”

Aylana naar hem op. De gretigheid was van zijn gezicht af te lezen. Altijd net iets té gretig. Haar ogen schoten snel naar het oude litteken dat van zijn oor naar zijn hals liep. Dat had hij waarschijnlijk ook aan zijn gretigheid te danken.

“Die discussie hebben we al honderd keer gevoerd,” bracht Car ertussen.

Hij leunde achterover met zijn brede armen over elkaar geslagen. Dyon keek hem chagrijnig aan.

“Alagath wordt beschermd door het Rotargebergte,” ging Car verder. “Het is haast ondoordringbaar. Zodra we door de bergketen zijn, zijn Thallans troepen zodanig opgesteld dat we geen enkele kans maken.”

“Dat zeg jij!” gooide Dyon terug.

Myona kromp slechts lichtjes in elkaar naast hem van zijn uitbarsting.

“Je hebt geen idee wat de aantallen zijn! Als we uitgaan van de aantallen die de dorpen bezetten, dan zijn de koninklijke legers lang niet zo groot als we vrezen.”

“Dat zijn aannames die je de kop kunnen kosten,” gromde Car. “Voor hetzelfde geld lopen ze over ons heen en dan is alles waarvoor we gevochten hebben verloren.”

Dyon keek hem vastberaden aan. Hij was nu half overeind gesprongen en leunde over de grote tafel. Vanuit haar ooghoek zag ze Elas zacht zuchten om de discussie en ook Trálrir had lui zijn ogen gesloten. Aylana wist ondertussen ook wel beter om niet tussen die twee te komen.

“Onze troepen uit Drapir zijn onderweg,” zei Dyon. “Ze zijn al maanden bezig om het Rotargebergte te onderzoeken. Het is onmogelijk dat ze geen zwakke plekken gevonden hebben en dan kunnen we ten strijde trekken. Zelfs als ze meer aantallen hebben dan ons, winnen we het nog steeds met het verrassingselement.”

“Nu ga je opnieuw uit van informatie die er misschien niet is,” ging Car verder. Hij had nog geen millimeter bewogen en leek totaal niet onder de indruk. “Misschien hebben ze een zwakke plek gevonden, misschien wel helemaal niet. We gaan onze troepen niet riskeren op basis van een gok.”

Cars stem stond standvastig en ze wist evengoed als Dyon dat hij niet zou wijken. Dyon mocht dan een goede bijdrage leveren, Car had het laatste woord als het op aanvalsplannen aankwam.

Dyon pufte en ging weer op zijn stoel zitten. Hij leunde achteruit met zijn armen over elkaar geslagen en zijn blik landde op Aylana.

“Zij had ons meer informatie moeten kunnen verschaffen.”

Ze keek hem kwaad aan. “Ik heb alles gegeven wat ik had!” gooide ze terug.

Dyon leunde voorover. “Maar niet wat we nodig hadden. Je bent verdomme in het paleis geweest, hoe kan je zelfs geen idee hebben van de grootte van zijn leger? Dat zou het eerste zijn wat ik zou opzoeken.”

Ze werd knalrood. Omdat ze toen nog niet had gedacht dat ze in een oorlog zou vechten, laat staan dat ze een van de aanvoerders zou zijn. Maar dat durfde ze niet luidop toe te geven. Ze was nu al de jongste in de raad en het was al moeilijk genoeg om serieus genomen te worden, zeker door Dyon.

“Genoeg,” zei Elas. “Aylana heeft ons al meer informatie verschaft dan we hadden kunnen hopen. Daarbij zal Thallan die informatie niet zomaar aan iedereen doorgeven.”

Dyon leunde weer achterover, maar hield zijn mond. Aylana sloeg haar armen over elkaar en keek kwaad terug. Ze stonden dan misschien aan dezelfde kant, dat wilde niet zeggen dat ze ooit vrienden zouden zijn.

Eén keer hadden ze tegenover elkaar gestaan op de trainingsmat. Uiteindelijk had Car hen uit elkaar gehaald omdat ze er te hard tegenaan gingen. Niet dat ze elkaar echt vermoord zouden hebben, maar zwaargewond was mogelijk geweest. Sindsdien zorgde Car er wel voor dat ze elkaar niet meer tegenkwamen tijdens trainingen.

“Hoe dan ook,” ging Elas verder. “We kunnen hier niet over beslissen zolang onze troepen nog niet terug zijn. Misschien hebben ze informatie in ons voordeel, misschien ook niet. Dat zullen we moeten afwachten. Voor nu moeten we ons richten op onze mensen hier en de omliggende dorpen. Er is woord gekomen dat Nitreth onder vuur zal komen te liggen.”

Myona dook wat weg in haar stoel terwijl Elas' blik rond de tafel ging. Zijn vingers tikten op de tafel.

"Nitreth is onze belangrijkste handlanger. Als we hen verliezen, verliezen we onze voorraden en onze ogen en oren in de dorpen."

"Zijn er al troepen gespot?" vroeg Cyrus.

Elas schudde zijn hoofd. "Er gaan geruchten rond in Nimeth. Volgens onze spionnen zouden de soldaten van daaruit oprukken. De vraag is alleen wanneer ze dat gaan doen en met hoeveel ze zullen zijn."

Aylana beet op haar lip. Thallan was enorm berekenend. Het aantal soldaten dat de dorpen bezette, was nooit hetzelfde. Soms waren het kleine groepjes, andere keren vele grotere. Er zat geen vast patroon in, wat hun missies bemoeilijkte.

Thallan hield hen op de tippen van hun tenen. Hij had zijn zinnen nu op Nitreth gezet, maar het was nog maar de vraag wanneer hij zou toeslaan. Het kon morgen al zijn, maar evengoed over een maand. Hij was onvoorspelbaar en de aantallen klopten gewoon niet.

Tot nu toe hadden ze alle troepen steeds uit de dorpen kunnen verjagen, maar er klopte gewoon iets niet. Het ging soms... te makkelijk, alsof hij opzettelijk niet meer mensen wilde inzetten. Het leek haar bijna onmogelijk dat hij niet méér mankracht had.

Ze begreep waarom Dyon wilde aanvallen, het leek inderdaad alsof Thallan gewoon de mankracht niet had. Maar ze had de man gezien, en ze wist dat hij gevaarlijke spelletjes speelde.

Ze begreep Car dan ook dat hij het niet wilde riskeren. Het mocht dan lijken alsof hij weinig troepen had, hij kon evengoed zijn leger aan het uitbouwen zijn achter de veilige stenen van het Rotargebergte. En dan zou hij hen vermorzelen.

"We zullen spionnen inzetten in Nitreth en in Nimeth. We zullen contact houden via de communicatiestenen om de

situatie te bekijken,” zei Elas. “Hebben we daar een akkoord over?”

Aylana knikte en ook de anderen aan de tafel knikten. Ze richtte haar blik weer op Dyon, maar deze keek mokkend naar de tafel. Haar blik gleed weer naar Elas die nerveus in zijn handen wreef. Het was een trekje van hem als hij met iets zat.

Cyrus leek het ook opgemerkt te hebben.

“Wat is er nog?” vroeg hij.

Elas slikte en zuchtte toen diep.

“Er zijn bepaalde handelaren in Nitreth die afstand willen nemen,” gaf hij uiteindelijk toe. “Door de vele bezettingen en aanslagen op de dorpen rondom het Hotangebergte voelen ze zich niet langer veilig en overwegen ze om hun steun in te trekken.”

Aylana’s ogen werden groot. Elas keek haar aan.

“Voorlopig steunen ze ons nog,” ging hij snel verder. “Maar we gaan ons best moeten doen om hun dorp veilig te houden. We kunnen hen niet verliezen.” Hij richtte zich weer tot de anderen. “Maar ik denk dat we best manieren zoeken om onze voorraden op andere manieren aan te vullen, toch zo goed we kunnen.”

“Dat is bijna onmogelijk,” zei Myona. “Voor voedsel kunnen we jagers sturen, maar medicijnen, kruiden en stoffen, dat moeten we van de dorpen halen.”

Elas zuchtte. “Misschien dat Mallys en Drapir bereid zijn om bij te springen, maar dat transport gaat veel tijd in beslag nemen en brengt veel risico’s met zich mee.”

“En Sirath?” vroeg Aylana.

Sirath was een van de veiligste dorpen van de koning doordat ze zo afgelegen achter het Hotangebergte lagen.

Elas keek haar aan. “Daar kunnen we ook nog eens bericht naar sturen, al krijgen we van hen ook al veel middelen. Misschien dat zij ons nog meer willen steunen, maar ook dat wordt een lang transport. Daarbij hebben ze niet zoveel grondstoffen als Nitreth.”

Ze knikte. Een lang transport betekende risico's, maar die kant leek haar veiliger dan Mallys.

"We kunnen ook troepen in Nitreth zetten," zei Dyon. "Ik wil er wel een klein peloton stationeren, gewoon voor de zekerheid. Ze kunnen om versterking vragen als ze het nodig hebben en misschien geeft hun dat net voldoende vertrouwen. Daarbij zijn ze dichtbij genoeg om ze op te roepen als we toch in de aanval gaan."

Elas knikte. "Misschien kunnen we wel een kleine groep missen in dit geval."

Hij wreef bedachtzaam over zijn kin, maar leek toen een besluit te nemen.

"Ik zal iedereen contacteren," zei Elas. "En ik hou jullie op de hoogte van de situatie in Nitreth."

Daarmee werd de vergadering afgesloten en iedereen stroomde de zaal uit. Aylana had de giftige blik van Dyon nog wel opgevangen voor hij door de deur was gestormd en haar handen jeukten om hem te slaan. Car legde een hand op haar schouder.

"Je kent hem," zei hij. "En voor ruzie moet je met twee zijn."

"Ik heb geen energie voor hem vandaag," gromde ze.

Hij lachte. "Duik je bed even in. Morgen denk je daar wel anders over."

Daarna liep hij naar Cyrus en Aylana sjokte achter de anderen aan.

"Wel, dat was absolute zonde om mijn dutje voor te laten," zei Trálrir toen hij door de deuren liep en naar haar toe kwam.

Ze keek hem aan. "Jij hebt ervoor gekozen om niets te zeggen."

"Mensenzaken zijn niet mijn zaken," zei hij. "Wat jullie doen is doelloos speculeren en dat noem ik pure tijdverspilling."

"Communicatie is belangrijk," gooide ze terug.

“Hm,” zei hij. “Misschien, maar nuttige communicatie is veel belangrijker. En nu ga ik mijn dutje doen. Roep maar als er nog wat interessants gebeurt.”

De kat verdween in de schaduwen van de donkere hal en ze liet hem gaan.

De vermoeidheid van de reis begon er nu echt in de hakken en ze geeuwde. Misschien was zo’n dutje nog niet zo’n slecht idee. Ze wreef over haar gezicht.

Aan de drukte in de berg te horen, was het nog geen tijd voor het avondeten. In dat geval kon ze het misschien nog even uitstellen om te gaan slapen. De dag kon onmogelijk nog veel langer duren. Daarbij had ze graag nog één tussenstop gemaakt voor de dag tot een einde kon komen. Er was nog één iemand die vast graag wilde weten dat ze veilig terug was geraakt.

Hoofdstuk 5

Ulrich

Aylana zocht haar weg door de gangen naar Ulrichs verblijfplaats. Ulrich had ondertussen ook onderkomen gevonden in het Hotangebergte. Ze had voorgesteld om Aylana opnieuw te onderwijzen in haar magie en samen te kijken hoe sterk ze nog kon worden.

Aylana had haar verteld over de verboden spreuken in Alagath. Ze herinnerde zich er niet veel van, maar het had Ulrich ook aan het denken gezet. Samen waren ze dus op zoek gegaan naar hoeveel magie Aylana eigenlijk had en hoe ver ze kon gaan.

Ze waren rustig begonnen, maar ondertussen werden de spreuken steeds grootser en krachtiger. De magie putte haar wel uit, maar geen enkele keer zoog het haar volledig leeg.

Eén keer was ze van haar stokje gegaan en toen was er even paniek ontstaan dat ze haar limiet hadden bereikt. Maar na een paar uur was ze ook weer wakker geworden en had haar magie zich weer hersteld. Toen had ze het hele Hotangebergte laten schudden met slechts één spreuk. Ze hadden de anderen gelukkig kunnen laten geloven dat het slechts een aardbeving was geweest, maar Ulrich was absoluut verbijsterd geweest dat ze die spreuk had kunnen gebruiken. Toch hadden ze daarna een stapje teruggedaan.

De trainingen met Ulrich waren altijd een ontzettend contrast met die van Car. Aylana had Ulrich verteld over de

draak en over het Verbond dat ze zelf had kunnen verbreken. Sindsdien had Ulrich haar alleen nog maar laten werken aan de zwaardere en moeilijker spreuken. Ulrich pushte haar harder dan ooit tevoren, maar bleef wel voorzichtig.

Aylana oefende ondertussen met spreuken die Ulrich zelfs nooit had durven gebruiken. Ze leerde spreuken combineren en vond zelfs enkele nieuwe spreuken uit.

Ulrich was elke keer verbaasd dat Aylana's magie nooit uitgeput leek te raken. Aylana kon het zelf ook nog steeds moeilijk geloven. Het was voor het eerst dat ze haar magie tot het uiterste dreven, steeds verder en verder, maar het leek bijna eindeloos.

Eén ding was zeker: Aylana was geen gewone Magitae. Ze was machtiger dan ze hoorde te zijn en kon dingen die onmogelijk waren. Een paar keer had het haar bang gemaakt, zeker toen ze dacht aan de dagboeken van Enyani die ze had gelezen. Over een 'laatste hoop' die iedereen zou redden. Op die momenten had ze haar magie altijd laten varen. Het maakte haar bang.

Ze wist nog steeds niet of zij deze persoon was en wat het juist zou betekenen als het wel zo was. Maar één ding wist ze wel: ze wilde die laatste hoop niet zijn, want dat zou betekenen dat ze het lot van Aralae zou dragen. En dat was een last die ze niet op haar schouders wilde.

Helaas was Ulrich ook degene die zag hoe hard ze trainde en die haar er soms op wees dat ze té hard trainde. Ulrich was de enige die zag dat ze nog niet was geheeld van alle gebeurtenissen. Ze had het nog nooit hardop moeten uitspreken voor Ulrich, maar Aylana kon haar niet voor de gek houden. Ze wist hoeveel pijn het deed en hoe vreselijk eenzaam de nieuwe stilte was.

Het was niet hetzelfde als voorheen het Verbond. Het voelde alsof er een deel van haar miste, een deel van haar ziel. Het deed pijn op een manier die woorden niet konden